

A boszorkány tudományszerzése

Nyúgodjék apám mondta még el a következő történetkét, akinek az illető környékbéli legény jó ösmerőse volt. Ez a legény, ki mellesleg megjegyvezve istenes ember vót, egy kecölcési asszony leányához járogatott. Az asszony a boszorkánymesterséget űzte, s a legényt is többször felszólította, hogy ő is csapjon föl. A legény először nem akart ebbe beleegyezni, de a banya, mikor látta, hogy nem akar szavára hajlani, kijelentette, hogy ha nem tanúja ki, nem adja hozzá a lányát. Mivel a legény szentes vót, csak spekulált, a végin mégis kötélnek állt, mert hát szerette is a lányt, még mi tagadás, jólesett vóna a leány vagyonkája is, mert olyan egylovafélék voltak, a legénynek meg semmije sem volt. De mikor a banya kitűzte neki a napot is, amelikén be köll neki eskünni, akkor visszariadt. Inkább lemondott a leányrul, de mégse esküdött föl. Többet nem is járt el hozzájuk.

Apámnak azt is ēmeséte, hogy mire köllött vóna föleskünyie, még hogy hogyan történt a beesküvés. Azért is hatta ott ezt a mesterséget, mert az asszony ēmonta neki, hogy ha fölesküszik, Szűz Máriát is, meg az Istent is csak nyűves kutyának fogja ismerni, és többet nem fogja hinni sem az Istent, sem Szűz Máriát. Erre köllött vóna föleskünyie is. Azt is ēmonta, hogyan köllött vóna föleskünyyi, mert a vín banya erre is előre kitanította.

A boszorkány-fölesketés mindig az éjféli órákban a keresztútnál történik. Oda köll a föleskünyyi szándékozónak egymagába kimenni és nem szabad megijedni senkitől, semmitől bármit lásson, vagy bármi történjen körülötte. A vén banya jól elmagyarázta, hogyan történik ez. Ahogy áll az illető a keresztútnál, szembe fog vele szaladni egy hatalmas kan disznó görbült háttal, csattogó agyarral. De a világér' se szabad megijedni tőle. Csak nyugodtan és csendben kell állni a helyén, mert ahogy jött, úgy el is fog távozni.

Alighogy ez eltávozik, jön majd utána egy hatalmas szarvú magyar bika nagyokat bömbölve, s tüzed okád majd a szájából. Ez is el fog menni az illető mellett, anélkül, hogy bántaná. Mikor aztán ez is eltűnt, jön egy vándorló bottal a kezében, batyúja át lesz vetve a vállán, s a hóna alatt majd egy nagy könyvet szorongat. Szépen hozzá fog menni, nevéen fogja szólítani, azután bevágja majd az esküt tevőnek a

mutatóujját, hogy a vére szivárogon a sebből. Meg kell fogadnia közben, hogy úgy az Istent, mint a Szűz Máriát ezentúl csak nyúves kutyának fogja ismerni. Midőn már mindez megtörtént, fölüti majd a vándorló a hóna alatt szorongatott könyvet, s az illetőnek saját vérével köll beírnia, legalábbis nevének kezdőbetűit.

Így beszéte el a dógot az illető legény apámnak és még é' monta azt is, hogy milyen kellemetlensége lett belüle dacára, hogy föl nem esküdött, és a leányhoz sem járt el többet. Ugyanis minthogy hitszerető ember vót, hisz ippet ezer' nem is esküdött föl, bántotta a dolog, nos, emént a szentantali paphoz, s meggyóna neki az esetet. De bizony a pap nem oldozta föl, hanem jól összeszidta. Ugyanígy járt a vajkai plébánossal is. Összetett kézzel szabadott nekik, de mind hiába. Végül is a szentantali pap azt tanácsolta neki, hogy írjon egy kérvényt a római pápához, s ha az beleegyezik, akkor fölordozza, de hát ú magátul nem teheti meg. Írt is a legény rögvest egy kérvényt a pápához. Szerencséjére a pápa beleegyezésit attá a fölordozáshoz, s így hát mégis megáldozhatott.

Még azt is eméséte nyúgodják apámnak, hogy a pap még egyszer annyi penitenciát rótt rá, mint más bűnös emberre, s a lēkire kötötte, hogy ilyesmire többé ne adja a fejét, mert többet nem kap feloldozást. Hogy a boszorkánnyal meg a leányával azután mi lett, arrul a legény nem beszélt, de attul fogva még a házuk táját is messzirül elkerülte.